

ROOPE LIPASTI
HARRI OKSANEN

LÄTKÄ-LAURI

JA PAINAJAISPELI

WSOY

WSOY:n Kirjallisuussäätiö on tukenut tämän kirjan
tekemistä, mistä tekijät lämpimästi kiittävät.
Kuvitusta on työstitetty WSOY:n kirjallisuussäätiön
Edinburghin residenssissä.

Teksti © Roope Lipasti ja WSOY 2024
Kuvitus © Harri Oksanen ja WSOY 2024
ISBN 978-951-0-50332-4
Werner Söderström Osakeyhtiö
Painettu EU:ssa

ROOPE LIPASTI
HARRI OKSANEN

LÄTKÄ-LAURI JA PAINAJAISPELI

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

1. LUKU UNIKEOT JÄÄLLÄ

Lauri sitoo patjoja jalkoihinsa ja haaveilee, että ne olisivatkin polvisuojusten sijaan ihan oikeat patjat, joille voisi kellahtaa. Hänen silmänsä lurpsuvat, niin kuin kaikilla muillakin. Pukkarin loisteputket ovat ainoa asia, joka estää koko joukkuetta nukahtamasta.

Ainoako? Ei sentään. Onneksi on valmentaja! Hän on pirteä kuin peipponen:

– Herätys joukkue! hän tsemppaa. – Aamutreeni on päivän tärkein treeni! Aikainen lintu saa madon!

– Minä en halua matoa, kiitos vain, Samu mutisee ja kiristää luistimiaan.

Valmentajan hyvää tuulta ei kuitenkaan pilaa tänään mikään. Hän ryhtyy kehumään, kuinka on joka aamu ensimmäisenä ylhäällä ja herättää auringon, jonka jälkeen aurinko herättää kukon, joka puolestaan kiekuu muun maailman ylös.

– Kukko kiekuu! kiekaisee valmentaja näytteeksi, sillä hän on aamuisin vitsikkäällä tuulella. Kukaan lapsista ei ole koskaan edes nähnyt kukkoa, eikä halua nähdäkään, mikäli sellaisen nähdäkseen pitää herätä näin aikaisin.

Vaikka eihän se toki valmentajan vika ole, että treenit ovat kukonlaulun aikaan, Lauri huokaa mielessään. Jää-aikaa on vaikea saada.

Ei siis auta: Lauri pakottaa itsensä ylös. Huippukaukaloihin ei nukkumalla pääse.

Jansku viimeistelee penkillä mailansa erkan ja heittää rullan Veetille. Tämä kiertää lapaan muutaman kerroksen, katselee lopputulosta tyytyväisenä ja sanoo:

– Kyllä tää tästä!

Kohta joukkue on kopistellut kaukaloon ja sitä myöten uusi päivä lähtee liukumään. Aamujää hohkaa kylmää, ja ilma on oikeastaan aika raikas. Lauri vetää syvään jäähallin henkeä, tekee muutaman venyttelyliikkeen ja luistelee maalille niin kuin lukemattomia kertoja aiemminkin.

Ja niin kuin lukemattomia kertoja aiemmin, Veeti hakee kiekon ja lyö muutaman lämmittelylämin, jotka Lauri nappaa räpsäänsä varmasti. Lauri arvaa, mitä Veeti sanoo seuraavaksi, sillä hän sanoo niin joka kerta:

– Kai tuollaisen lörpyn nyt saa kiinni, mutta koetapa tätä!

Sen jälkeen Veeti lämää minkä mailasta lähtee ja jos Lauri ei saa sitä kiinni, hän sanoo:

– Etkös parempaan pysty?

Tällä kertaa Lauri ei saa hanskaa kiekon eteen.

– Hyvä veto, Lauri puolestaan kehuu, niin kuin aina, sillä urheilija osaa arvostaa hyvää suoritusta jopa silloin, kun

se tarkoittaa, että jää itse toiseksi. Lauri ja Veeti tuntevat toisensa kutakuinkin vauvaikäisistä ja pystyvät melkein lukemaan toistensa ajatuksiakin. Siitä on hyötyä pelissä.

Mutta on se mukavaa kaukalon ulkopuolellakin, kun on niin hyvä kaveri, Lauri miettii ja nyt maaliin uppoaa jo toinenkin kuti.

– Mitä sinä oikein haaveilet! Jansku nauraa. – Minäkin olisin saanut tuon kiinni!

Lauri punastuu ja keskittyy treeniin. Yksikään kuti ei mene keskittymisen muurista läpi. Katse kiekossa, siitä se lähtee.

Valmentaja huutelee neuvoja ja tsemppejä, luisteluttaa joukkuetta kuin viimeistä päivää. Puolen tunnin jälkeen hiki virtaa niin, ettei jäätä tarvitse varmaankaan jäädyttää pieneen hetkeen. Tällaista kauheaa rääkkiä on ollut jo hyvän tovin. Valmentaja on ollut viikkoja ihan kummallinen. Tai siis onhan hän aina kummallinen, mutta nyt toisella tavalla. Hän on hermostunut ja tahtoo, että joukkue treenaa aina vain kovempaa.

Tunnin jälkeen valmentaja puhalttaa pilliin, ja kun koko porukka on päässyt takaisin pukkariin, hän pyytää hiljaisuutta. Luvassa on suuria uutisia.

– Saamme ekstralimskat? Veeti heittää ja muut nauravat.

Valmentaja katsoo pelaajia vakavana:

– Tämä on jopa isompaa kuin puolentoista litran limska!

2. LUKU

MAAILMANLUOKAN MAHDOLLISUUS

Jokainen pelaaja on päässyt istumaan ja saanut enim-
mät kamat yltään. Valmentaja astelee keskelle pukkaria
ja näyttää siltä, että purskahtaa itkuun. Joukkue katsoo
häntä huolestuneena: ei kai ole sattunut mitään ikävää?
Jos valmentajan pitää vaikka mennä töihin, eikä hän voi

enää omistaa elämäänsä jääkiekolle! Se olisi melkoinen kolaus.

Valmentaja selvittelee kurkkuaan ja saa äänensä taas vakaaksi:

– Olette ehkä huomanneet, että olemme viime aikoina harjoitelleet hurjasti... on menty päätyyn saakka joka tilanteessa... yhtään ei ole peruuteltu... kaikki laitettu peliin...

Lauri katselee ympärilleen ja näkee kuinka hikiset päät nyökkäilevät. On tullut juu pantua merkille.

– Siihen on vissi syy, valmentaja sanoo ja jatkaa: – En ole voinut kertoa sitä aiemmin, sillä varmistus asialle saatiin vasta tänään. Tai yöllä oikeastaan. Tai päivällä. NHL:n aikaa päivällä, valmentaja oikein hihkaisee.

Kaikki tuijottavat häntä ihmeissään. NHL:n aikaa? Valmentaja puhuu vieläkin sekavampia kuin viimeksi, kun oli viettänyt viikonlopun valmentajapäivillä ja oppinut sieltä kaikenlaisia uusia ”menttaalisia valmennusmetodeita”, kuten hän niitä kutsui.

Mutta valmentajapa ei puhu höpöjä, päinvastoin. Uutinen on suurempi kuin ikinä:

– Viime yönä, tasan kello kaksi yli kolme, sain kännykkääni tiedon, että NHL-joukkue Canadian Goosen junnujoukkue, joka on yksi maailman parhaista, on hy-

väksynyt haasteen ja pelaa ystävyysottelun meidän kotimaisen sarjamme voittajaa vastaan. Ymmärrättekö! Tämä on meidän kultainen menolippumme! Tämä on minu... *meidän* mahdollisuutemme päästä kokeilemaan siipiämme maailman kovimpaan jääkiekkoliigaan, National Hockey Leagueen!

Epäusko leviää pukukoppiin kuin kaatunut kaakao. Jokainen miettii kuulemaansa. Lopulta Samu rikkoo hiljaisuuden:

– Mut mehän ollaan jo NHL! hän veistelee. Samu on joukkueen vitsiniekkka. Ja onhan hän oikeassa: joukkueen nimi on Nikkelin Hockey Lämärit eli lyhennettynä NHL.

Mutta nyt kukaan ei naura vitsille, sillä valmentaja puhuu *oikeasta* NHL:stä – tai ainakin liigajoukkueen junnuista, mikä on melkein sama. Asia on niin suuri, että sen sulattelu vie aikaa.

Lopulta Lauri kysyy sen, mikä kaikkia askarruttaa:

– Tarkoittaako tämä siis... että meidän sarjan voittaja pääsee Kanadaan pelaamaan?

Valmentaja sanoo, että sitä ei vielä ole päätetty. Voi olla, että peli pelataan Suomessa. Mutta oli miten oli, kyseessä on mahdollisuus, jollaista ei tule elämässä vastaan monta kertaa. Siihen on panostettava 140-prosenttisesti.

Lapset vilkuilevat toisiaan –
aiemmin on riittänyt 110 prosenttia. Sitä pait-
si asiassa on yksi pienen pieni mutka:

– Pitää sitten vissiin voittaa meidän sarja,
Veeti sanoo.

Kaikki nyökyttelevät ja tuijottavat pukkarin
lattian kumimattoa, joka on kulunut satojen
luistinten terien alla. Silti kukaan lapsista ei
oikeasti katso mattoa vaan tulevaisuutta. Sitä
hetkeä, kun HE pääsevät pelaamaan Canadian
Goosea vastaan ja...

– Me niin viedään tää! Lauri huudahtaa
ja antaa katseensa kiertää koko joukkueen
läpi. Innostus nousee kattoon
ja lopulta Jansku päästää

sellaisen voitonhuudon, että kaikki yhtyvät siihen:

– Jeeeeeeeeeeeeeeee! koppi raikaa. Kunnes yhtäkkiä ovi avataan ja sisään työntyy paheksuva partainen naama. Kukaan ei tunne tyyppiä, mutta hän mulkoilee lapsia sen verran tiukasti, että riemu katoaa yhtä nopeasti kuin purskahti esiin.

– Mitä herran tähden täällä *mesotaan*! mies paheksuu.
– *Minun* hallissani pitää käyttäytyä, muistakaa se!

Lapset ovat äimän käkenä. Miten niin hänen hallissaan? Kuka mies edes on?
Valmentaja nousee ylös ja esittelee tulijan:

– Marko on uusi hallimestarimme ja huolehtii jatkossa siitä, että halli pysyy kunnossa ja tiptop.

Hallimestari Marko antaa ankaran katseensa kiertää pukuhuoneessa ja muistuttaa, että tästä lähin ei saa roskata, metelöidä, rikkoa sääntöjä, hakata kaukalon reunoja, kohdella yhteistä omaisuutta huonosti, hukata kiekkoja, heitellä syötyjä purkkia maahan ja mikä tärkeintä, pitää osata käyttäytyä!

– Ihan niin kuin me oltaisiin aiemmin tehty tuollaisia! Veeti kuiskaa Laurille ja tämä nyökkää. Ihme tyyppi.

Valmentaja ei kuitenkaan anna niuhottavan hallimestarin pilata tunnelmaa, vaan jatkaa kun tämä on mennyt.

– Kuten eräs hyvin kuuluisa ja viisas NHL-valmentaja aikoinaan sanoi: Voin luvata teille vain verilätynmakua, hikeä ja onnenkyyneliä, mutta lopulta me voitamme! hän lausuu ääni vapisten.

Lapset vilkuilevat toisiaan epävarmoina. Valmentaja liikuttuu usein omista sanoistaan, ja taas näköjään mentiin. Hän on tunteellista sorttia.

SUOMEN SUOSITUIN JUNIORIPELAAJA TIUKASSA PAIKASSA!

Laurin paras ystävä, joukkueen ykköshyökkääjä Veeti muuttaa muualle. Suru on suuri, vaikka änäriä voi onneksi pelata netissäkin. On myös hyviä uutisia: joukkue voi päästä pelaamaan NHL:n junioreiden kanssa, jos he voittavat sarjansa. Loppuottelussa vastassa on kuitenkin pahin mahdollinen joukkue – ja sen uusi pelaaja, joka muuttaa pelin ihan painajaiseksi!

LÄTKÄ-LAURI-sarja on vauhtia, huumoria ja täpäriä tilanteita – niin jäällä kuin sen ulkopuolellakin.

www.wsoy.fi

L84.2

ISBN 978-951-0-50332-4